Napsal uživatel Šaolín
Pátek, 01 Prosinec 2000 01:00

S Víťou Troníčkem a vůbec s Poupaty vám přineseme velký rozhovor na jaře. Já jsem však neodolal a položil Víťovi několik otázek už teď, v době předvánoční. Místem činu se stalo pro nás oba prostředí tak domácké - opuštěné hlediště folkového klubu. Bylo už dávno po koncertě, a tak náš rozhovor rušil jen tichý diskrétní větrák a cinkot vinných sklínek od vedle.

Víťo, co významného se podařilo Poupatům v tomto roce?

Můžu říct, co nejvýznamnějšího?

Řekni.

Jsme spolu. Nedá se říct, že by byly v kapele nějaký obrovský významnější třenice nebo že bychom byli vděční za každý další rok, který spolu vydržíme, spíš naopak. Jsem rád, že jsme spolu a víceméně v pohodě. Že si uvědomujeme, že to lidské tření nestojí za rozpad týhle party, protože to už není parta kamarádů - samozřejmě jsme vyrostli z těch dětských plenek - spíš jsme rodina. Prostě že si máme o čem povídat a snad i o čem zpívat.

Jaký je u Tebe rozdíl v pohledu na muziku před těmi cirka devíti lety a teď?

Tak asi nemá cenu hovořit o tom, jak člověk roste a mění se jeho textařský styl, vypisuje se, ví už jak do písničky dát to, co by tam chtěl dát, a ví už, proč to tam chce dát a jak tu písničku napsat. Nechce se mi ani mluvit o těch grifech na pódiu, kdy už člověk ví, jak postavit koncert, jak ho vystupňovat a dotáhnout to tak, aby lidi nezačali v polovině odcházet nebo zívat. Takže to je obrovská změna, protože tenkrát to člověk nevěděl a metodou pokusu a omylu tvrdě a krvavě zjišťoval. Zatímco dneska už trochu dokážeme odhadnout a snad i pobavit lidi, to je možná rutina. To je taková věc, kdy spíš člověk musí, protože kdyby udělal chybu, tak přestanou lidi chodit. Takže určitě je tu nějaká profesionalita. Ale abych se vrátil k té osobní tvorbě, tak tam je velká změna. Teďka po těch letech to sklouzne do nějakého snažení, aby člověk neudělal krok zpátky, protože kdyby nepřemýšlel, co na to lidi, tak by mohl sklouznout do stereoptypu. Je to taková pyramida, prostě člověk, když je lidový a stojí na té základně, tak ho poslouchají mraky lidí a čím víc pracuje na tý muzice, tak tím víc je známý a víc a víc lidí ho opouští. A najednou zjistí, že sice špičkově hraje, ale skoro nikdo ho neposlouchá nebo ho poslouchaj jen odborníci. A teďko právě je umění udržet se tam dole.

A jakou si myslíš, že hrajou roli v životě dnešního folkaře peníze?

No pokud se tím člověk živí, tak velkou. To je hrozně příjemný hrát po večerech lidem a ráno si přispat a nejít do práce. A určitě se to dá dělat hrozně slušně jako třeba Nezmaři nebo kapely tohohle typu. Ty maj svý turné, své lety vypěstované štace, po kterých jezděj, který je uživěj, mají svý publikum, kterýmu se nabízej. Proto se skrz prsty dívám na ty, který za to berou peníze a ráno si ještě vezmou dva tři dětský koncerty a odpoledne honem rychle ještě tohle, tak to už chápu daleko méně a vůbec už nechápu různý komerční tlaky a power play v rádiích a hraní věcí na zakázku, áčkový rotace, zaplacený rozhovory bohatejma vydavatelama a skládání písniček na míru a oblbování lidí, to pak o ničem jiným není. Takže peníze hrajou velkou roli v

životě folkaře a bohužel spousta muzikantů - folkařů se musí přebrodit, aby se uživilo.

Pojďme úplně jinam. Budou letos opět nějaké vánoční koncerty Poupat?

Letos jsme to trochu vypustili, vždycky před vánocema děláme náš půlroční recitál, je to taková naše radost, tam si vždycky zablbneme s lidma.

Kdy a kde to bude konkrétně letos?

Tuhle neděli 17. prosince v Pardubicích, v obrovským sále v Domě hudby. Hostem budou bratislavské Rolničky.

A ten opravdu vánoční koncert?

Tak ten bude 26. prosince v kostelíku v Sezimicích. Srdečně všechny zveme, budou spirituály. No a jestli se to dá považovat za vánoční koncertík, tak tato kapela, a to se mi na tom líbí, funguje tak, že na štědrý den, když pojíme večeři a rozbalíme dárky, tak všichni ostatní čumí na televizi a my vyrážíme s kytarama v Pardubicích na Staré město, kde s rukavicema a se svařákem hrajeme koledy pro lidi, který choděj kolem nás. Na to se vždycky hrozně těším.

Jakou muziku si o vánocích pouštíš? Nebo rozlišuješ vůbec muziku na vánoční a jinou?

Nerozlišuji. Ale vánoce jsou nostalgický. Ty koledy k tomu samozřejmě patřej, ale já bych se nebránil nějakejm krásnejm mírumilovnejm deskám, třeba Walz od Viktorina mě teď napadá, nebo Hodina usmíření od Žalmana.

Co bys vzkázal posluchačům a divákům na prahu nového tisíciletí?

Ať se nezblázněj, protože tahle muzika potřebuje prostředí posluchačskýho zázemí, možná i tu správnou situaci politickou, ekonomickou, já nevím. Takže ať to v tom najdou, ať je to zvedne, ať z každého folkového koncertu žijou ještě nějaký čas. A teď jsem nedávno někde slyšel takovou definici, tak si dovolím ji ocitovat. Vychází to z teorie, že ještěři, kteří se v třetihorách živili tou přesličkou, tak vyprodukovali až tunu trusu denně. A byla za tím taková větička, že už v tý době existovali hovniválové. Takže ta definice štěstí zní: Ať se čtenáři FOLKtimu mají jako hovniválové v třetihorách. Protože co jiného si přát, než být na správném místě ve správný čas a ve správných souvislostech.

Není co dodat, děkuji za rozhovor.